

Arrest

nr. 307 085 van 23 mei 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 8 mei 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 april 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat V. MEULEMEESTER.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart van Palestijnse afkomst te zijn, geboren te zijn in 1997 en tot aan zijn vertrek in Gaza te hebben verbleven.

Verzoeker dient op 18 maart 2024 een beschermingsverzoek in bij de Belgische overheden. Hij verblijft in het Transitcentrum Caricole in Steenokkerzeel en wordt op 15 april 2024 door een protection officer van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) gehoord via het systeem van video-conferentie.

Op 26 april 2024 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing "*niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)*". Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart van Palestijnse origine te zijn, afkomstig uit Khan Younis, Gazastrook. U werd geboren op 29 april 1997. U verklaart niet geregistreerd te zijn bij UNRWA. U heeft drie broers en drie zussen. Daarnaast heeft u ook twee halfbroers en vier halfzussen.

In de Gazastrook verkocht u koffie en thee in een kraampje langs de weg. U kwam hierdoor in de problemen met Hamas. Op 08.01.2023 werd u door de interne veiligheidsdienst opgepakt en gefolterd. Nadien ontving u vier oproepingsbrieven. U verliet de Gazastrook op 04.09.2023 via tansseq naar Egypte. Vanuit Egypte reisde u met een Turks visum naar Turkije. Nadien vervolgde u uw reis naar Griekenland.

U kwam aan in Griekenland op 12 september 2023 en diende daar een verzoek om internationale bescherming in op 22 november 2023. U verbleef eerst vijf maanden in een opvangcentrum te Samos. Tijdens uw verblijf in het kamp kreeg u een e-mail dat uw paspoort werd afgeleverd. U reisde vervolgens naar Thessaloniki om uw paspoort en verblijfskaart af te halen. Vanuit Thessaloniki ging u naar Athene. U verbleef ongeveer een maand in Athene. Tijdens uw verblijf in Athene werd u benaderd door de maffia. Zij eisten dat u drugs zou verkopen in de cafetaria's. U weigerde waarna u in elkaar werd geslagen. U werd naar het ziekenhuis gebracht en verbleef er enkele dagen. Door dit incident besloot u Griekenland te verlaten.

Op 14.03.2024 vertrok u met het vliegtuig vanuit Athene naar Tirana (Albanië). Vanuit Tirana nam u op 18.03.2024 een vlucht naar Brussel. U kwam aan op de luchthaven van Zaventem op 18.03.2024 en diende diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in.

Bij terugkeer naar Griekenland vreest u opnieuw problemen te kennen met de maffia omwille van uw economische kwetsbaarheid. U vreest werkloos te blijven in Griekenland.

Ter ondersteuning van uw identiteit en uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw Palestijns paspoort (kopie); uw Palestijnse identiteitskaart (kopie); uw geboortecertificaat (kopie); vier oproepingsbrieven (kopieën); een verbod op enkele activiteiten waaraan u zich diende te houden uitgevaardigd door de interne veiligheid in Gaza (kopie); een medisch attest van het Europees ziekenhuis in Gaza (kopie, d.d. 12.02.2023); een foto van u met verband rond uw arm en een pleister of verband in uw haar; een foto van uw arm in een verband; een foto van uw haar met pleister of verband; een foto van mensen in een ruimte; een foto van u die op de grond ligt; en een attest opgesteld door de centrumpsiycholoog in Caricole (d.d. 15.04.2024).

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het CGVS heeft geoordeeld dat er onvoldoende concrete aanwijzingen aanwezig zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Vooreerst gaf u ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) zelf aan geen bijzondere procedurele noden te hebben (zie Vragenlijst "bijzondere procedure noden" DVZ; d.d. 26.03.2024). Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde u ademhalingsproblemen te ondervinden sinds uw aankomst in België (notities persoonlijk onderhoud van 15.04.2024 [hierna CGVS], p. 3 en p. 4). U legde eveneens een attest neer opgesteld door de centrumpsiycholoog (d.d. 15.04.2024). Hieruit blijkt dat er sinds 03.04.2024 psychologische begeleiding werd opgestart op uw vraag. U wordt momenteel op regelmatige basis gezien door de psychologische dienst.

Uit dit attest blijkt echter niet dat uw problemen van zulke aard en ernst zijn dat deze u ertoe zouden verhinderen om in het kader van uw verzoek om internationale bescherming gedegen verklaringen af te leggen. In dit attest worden uw klachten en symptomen niet beschreven noch wordt er een diagnose gesteld. Het CGVS ziet in de beoordeling niet over het hoofd dat u gedurende het tweede deel van het persoonlijk onderhoud emotioneel was en weende. Dit volstaat echter niet om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van bijzondere procedurele noden.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit de elementen die voorhanden zijn (zie blauwe map 'Landeninformatie' en CGVS, p. 12), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze

vaststelling werd door u in eerste instantie betwist. Zo verklaarde u zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als tijdens het eerste deel van het persoonlijk onderhoud dat u niet in Griekenland hebt verbleven (zie document 'Bijkomende vragen M-status Griekenland', d.d. 26.03.2024). Tijdens de uiteenzetting van uw reisroute liet u Griekenland bewust uit de door u doorkruiste landen (Verklaringen DVZ, vraag 33). Wanneer u nogmaals werd gevraagd naar uw reisroute vanaf Turkije verklaarde u niet te weten welke landen u precies doorkruiste om van Turkije tot in Bulgarije te raken. U reisde vier dagen doorheen bossen. Toen u werd aangevallen door de maffia weet u niet precies waar dit gebeurde (CGVS, p. 9). U verklaarde bovendien nooit bescherming te hebben aangevraagd voor uw komst naar België (CGVS, p. 9). Ook nadat u nogmaals werd gewezen op de medewerkingsplicht en de beschikbare informatie bleef u volhouden dat u niet wist ooit in Griekenland te zijn geweest en herhaalde u nergens asiel te hebben aangevraagd (CGVS, p. 10 t.e.m. p. 12). Na het inlassen van een pauze tijdens het persoonlijk onderhoud kwam u echter tot inkeer en verklaarde te hebben gelogen over uw verblijf en beschermingsstatus in Griekenland (CGVS, p. 12).

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levens-omstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen

bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levens-omstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Het Commissariaat-generaal is zich bewust van het gegeven dat diverse bronnen en rapporten waarop het acht vermag te slaan sinds enkele jaren een problematisch en precair beeld beschrijven op het vlak van de levensomstandigheden van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland. Deze situatie wordt mee ingegeven door het Griekse politieke en socio-economische klimaat, en brengt voor (terugkerende) statushouders meer bepaald met zich mee dat zij zich geconfronteerd kunnen zien met administratieve complicaties bij de afgifte of hernieuwing van elementaire documenten die op hun beurt de toegang tot basisvoorzieningen (huisvesting, voedsel, hygiëne, medische zorgen) kunnen bemoeilijken (zie: Country Report: Greece. Update 2022, gepubliceerd door AIDA/ECRE d.d. 8/6/2023 en beschikbaar op https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2023/06/AIDA-GR_2022-Update.pdf; Verslag feiten-onderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. juni 2022 en beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2022/06/24/verslagfeitenonderzoek-naar-statushouders-in-griekenland-juni-2022>; en Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL d.d. maart 2023 en beschikbaar op https://rsaagean.org/wp-content/uploads/2023/03/2023-03_RSA_BIP.pdf).

Echter, de commissaris-generaal is van oordeel dat deze informatie niet toelaat om te concluderen dat een (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming in Griekenland er op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeert of zal terechtkomen die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Commissariaat-generaal heeft in dit verband overigens evenmin kennis van jurisprudentie van bijvoorbeeld het Europees Hof voor de Rechten van de Mens of arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze zin.

Het Commissariaat-generaal is derhalve van mening dat, hoewel een grotere voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij het onderzoek naar de levensomstandigheden van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland en de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° in een aantal gevallen niet aan orde zal zijn, een individuele analyse noodzakelijk blijft. Het Commissariaat-generaal besteedt hierbij in het bijzonder aandacht voor het bestaan van een verhoogde kwetsbaarheid van de verzoekers, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde feiten en situaties zoals, slechte hygiëne in de opvangfaciliteiten, moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Volgens u waren er in het opvangcentrum te Samos problemen met het eten en de hygiëne (CGVS, p. 13). Deze situaties zijn niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

Wat uw situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland betreft, verwijst u naar moeilijkheden in verband met het vinden van werk en uw economische situatie. In Athene zou u hoofdzakelijk op straat hebben geslapen. U maakte ook melding van racisme. Bovendien zou u in Athene problemen

hebben gekend met de maffia (CGVS, p. 12 en 13). Bij terugkeer naar Griekenland vreest u opnieuw in de problemen te komen met de maffia en vreest u ook dat u werkloos zult blijven (CGVS, p. 17 en p. 19).

Vooreerst komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw levensomstandigheden in Griekenland zwaar onder druk te staan daar u zowel bij de DVZ als tijdens het persoonlijk onderhoud meermaals loog over uw verblijf en beschermingsstatus in Griekenland. Gezien uw algemene geloofwaardigheid dermate is aangetast is het CGVS genoodzaakt om ernstige vraagtekens te plaatsen wat betreft uw verklaringen over uw werkloosheid en gebrek aan netwerk in Griekenland.

Volgens uw verklaringen kon u geen werk vinden omdat u de Griekse taal, noch het Engels machtig bent. U stelt dat u de kans niet kreeg om de taal te leren daar er in het opvangcentrum te Samos geen taallessen werden aangeboden. Uit uw verklaringen bleek echter niet dat u tijdens uw verblijf stappen ondernam om Grieks te leren (CGVS, p. 16 en p. 20). U verklaarde dat u in Athene enkel op zoek ging naar werk. U nam geen contact op met organisaties of dergelijke teneinde uw situatie te verbeteren. U verklaart dat u hierover niet werd geïnformeerd. Uw houding getuigt bijgevolg niet van een doorgedreven inspanning om uw integratie in de Griekse samenleving te doen slagen (CGVS, p. 21). Hierbij dient te worden benadrukt dat u slechts korte tijd in Griekenland bent gebleven na de toekenning van uw beschermingsstatus.

Volgens uw verklaringen kunt u onmogelijk terugkeren naar Griekenland omwille van racisme. Wanneer gevraagd of u persoonlijk werd geconfronteerd met racisme verwees u opnieuw naar moeilijkheden met betrekking tot het vinden van werk. Tijdens uw zoektocht naar werk werd u nogmaals gewezen op het belang van het aanleren van de Griekse taal (CGVS, p. 19 en p. 20). Dat u tijdens uw zoektocht naar werk gewezen werd op het belang van de Griekse taal machtig zijn betekent niet zonder meer dat u niet werd aangenomen omwille van uw nationaliteit, etniciteit, ras of religie.

Voor wat betreft uw woonsituatie, u zou in Athene hoofdzakelijk op straat hebben geslapen, betrof dit slechts enkele weken. Hoewel dergelijke moeilijkheden met betrekking tot huisvesting een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Dit blijkt ook uit de vaststelling dat u duidelijk beschikte over een netwerk en middelen om uw vertrek en verdere reis doorheen Europa te bewerkstelligen. U verklaarde immers vanuit Samos naar Thessaloniki te zijn gereisd. Vervolgens zou u in Thessaloniki uw Grieks vluchtelingenpaspoort hebben gekregen waarna u verder reisde naar Athene (CGVS, p. 14). Tenslotte reisde u vanuit Athene, via Albanië, naar België. Uw reis vanuit Griekenland naar België werd bekostigd met de hulp van uw familie (CGVS, p. 17). Dat u in staat was om uw eigen reis vanuit Griekenland naar België te organiseren getuigt van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden.

Vervolgens, wat betreft de door u voorgehouden problemen met de maffia, toonde u niet aan dat u uw rechten niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe geen stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen. Volgens uw verklaringen werd u geslagen door de maffia waarna u verzorging kreeg in een ziekenhuis. Na dit incident nam u geen contact op met de Griekse autoriteiten. U diende geen klacht in tegen uw belagers (CGVS, p. 17 en p. 18).

Op basis van uw verklaringen kan niet worden besloten dat u in de onmogelijkheid verkeerde om beroep te doen op de Griekse autoriteiten voor bescherming of dat zij u niet wilden helpen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van eventuele criminele feiten, kunnen zij naar aanleiding hiervan vanzelfsprekend geen onderzoek opstarten om uw belager(s) te vinden en kunnen zij dus ook niet tegen hem/hen optreden. Gelet op het geheel van voorgaande bevindingen dient te worden besloten dat u niet alle stappen heeft uitgeput tot het verkrijgen van hulp en/of bescherming van de in Griekenland opererende veiligheidsinstanties. Bijgevolg heeft u onvoldoende aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming in België voor u de enige overgebleven uitweg was.

Wat betreft de afgifte/het hernieuwen van uw verblijfstitel in Griekenland (ADET), wijst het Commissariaatgeneraal er vooreerst op dat artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 de commissarisgeneraal slechts één enkele voorwaarde voor de toepassing van deze

niet-ontvankelijkheidsgrond oplegt, namelijk dat de verzoekende partij “reeds bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.”

Het Commissariaat-generaal herinnert te dezen bovendien aan het specifiek juridisch kader waarbinnen de beoordeling van onderhavig verzoek zich situeert, met name een verzoek om internationale bescherming van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (“GEAS”) moet bijaldien worden aangenomen dat de behandeling en rechten van verzoekende partij er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (“Handvest”) en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (“EVRM”).

Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82].

Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

Bovendien bevestigt het Hof in deze arresten dat het ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de EU naar inhoud en reikwijdte overeenstemt met artikel 3 EVRM (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 89 en Jawo, randnummer 91) en moet eraan worden herinnerd dat óók artikel 3 EVRM vereist dat verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in zeer uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Wat betreft de mogelijke moeilijkheden bij de afgifte of hernieuwing van een Griekse verblijfstitel (ADET) en de gevolgen hiervan, vestigt het Commissariaat-generaal de aandacht op volgende rapporten: “Country Report: Greece. Update 2022”, gepubliceerd door AIDA/ECRE in juni 2023 (beschikbaar op https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2023/06/AIDA-GR_2022-Update.pdf), het “Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”, gepubliceerd door het Nederlandse ministerie van Buitenlandse Zaken in juni 2022 (beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2022/06/24/verslagfeitenonderzoek-naar-statushouders-in-griekenland-juni-2022>) en “Beneficiaries of international protection in Greece – Access to documents and socio-economic rights”, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL in maart 2023 (beschikbaar op https://rsaagean.org/wp-content/uploads/2023/03/2023-03_RSA_BIP.pdf).

Hierbij kan vooreerst in herinnering worden gebracht dat artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/ EU) bepaalt dat de lidstaten zo spoedig mogelijk nadat internationale bescherming werd verleend, aan personen met de vluchtelingenstatus een verblijfstitel verstrekken die ten minste drie jaar geldig is en kan worden verlengd, tenzij dwingende redenen van nationale veiligheid of openbare orde zich daartegen verzetten alsook aan personen met de subsidiaire beschermingsstatus een verlengbare verblijfstitel verstrekken die ten minste één jaar geldig is en ten minste twee jaar in geval van verlenging, tenzij dwingende redenen van nationale veiligheid of openbare orde zich daartegen verzetten.

Het Commissariaat-generaal betwist niet dat de landenrapporten die betrekking hebben op de globale situatie en levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland sedert enkele jaren een gelijkaardig problematisch en precair beeld beschrijven, dat mede ingegeven wordt door het Griekse politieke en socio-economische klimaat, en waarbij statushouders in Griekenland zich geconfronteerd kunnen zien met administratieve hindernissen of complicaties die de toegang tot basisvoorzieningen (huisvesting, voedsel, hygiëne) bemoeilijken.

Uit deze informatie blijkt bijvoorbeeld dat dat begunstigden van internationale bescherming bepaalde persoonlijke documenten en gegevens benodigen om in Griekenland toegang te verkrijgen tot de daar

aanwezige voorzieningen, terwijl het mogelijk is dat zij hierover nooit beschikt hebben (bijvoorbeeld omdat zij Griekenland reeds verlaten hebben vóór de afgifte ervan) of niet langer beschikken (bijvoorbeeld omdat zij zich er intussen doelbewust van hebben ontdaan, of omdat de geldigheid ervan inmiddels verlopen is). Meer bepaald gaat het om een verblijfsvergunning (ADET) die wordt afgeleverd op basis van de verleende internationale beschermingsstatus (met een geldigheid van 3 jaar en hernieuwbaar voor de vluchtelingenstatus versus 1 jaar en hernieuwbaar voor de subsidiaire beschermingsstatus), een fiscaal registratienummer (AFM) en een sociale zekerheidsnummer (AMKA). Met betrekking tot deze elementen kan verder worden vastgesteld dat begunstigden van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd kunnen worden met praktische moeilijkheden op het vlak van de afgifte of vernieuwing van hun ADET, evenals wat betreft het verkrijgen van een AFM of AMKA, en dat deze situatie nog gecompliceerder kan zijn voor terugkerende statushouders. Bovendien kan uit de landeninformatie worden afgeleid dat voorgaande hindernissen gevolgen met zich mee kunnen brengen op het vlak van de toegang van begunstigden tot voorzieningen in Griekenland en dus hun mogelijkheden om in hun levensonderhoud en basisbehoeften te voorzien. Het bezit van een geldige ADET is immers een voorwaarde voor het bekomen van het AMKA en sociale bijstand, terwijl het bezit van een AFM een voorwaarde vormt voor het openen van een bankrekening, het huren van een woning of verkrijgen van een AMKA, en het bezit van een AMKA een voorwaarde uitmaakt om toegang te krijgen tot (gratis) gezondheidszorg en de arbeidsmarkt.

Het Commissariaat-generaal acht het belangrijk om hierbij steeds voor ogen te houden dat de rapporten die voorhanden zijn veelal een kwalitatieve beschrijving geven van bepaalde situaties of problemen die zich kunnen aandienen, maar dat het tot op heden aan exact en kwantitatief cijfermateriaal ontbreekt en slechts indicatief kan worden vastgesteld hoe groot de groep Griekse statushouders is die problemen ervaart om de rechten die aan de internationale beschermingsstatus verbonden zijn te vertalen in een praktische toegang tot de nodige documenten en voorzieningen. De rapporten tonen naar mening van de commissaris-generaal alleszins niet aan dat elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming in Griekenland hierdoor getroffen zou worden.

Hoewel deze rapporten een problematische situatie schetsen die extra voorzichtigheid vereist, tonen zij niet aan dat personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en naar Griekenland terugkeren, systematisch zouden worden geconfronteerd met onredelijke vertragingen bij de afgifte of hernieuwing van hun ADET. Uit deze informatie blijkt evenmin dat het voor een dergelijke persoon onmogelijk zou zijn om zijn ADET te bekomen of verlengen, op voorwaarde dat bepaalde stappen worden ondernomen.

De commissaris-generaal wijst er vervolgens op dat het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat enkel uitzonderlijke omstandigheden zich verzetten tegen een niet-ontvankelijkheidsbeslissing in hoofde van een persoon die reeds internationale bescherming in een andere EU-lidstaat geniet. Volgens het Hof is “deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid enkel bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.” Nog volgens het Hof wordt die drempel “dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling.” Ook de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere EU-lidstaat er géén bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen genieten die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden, zonder dat zij evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, kan volgens het oordeel van het Hof alleen dan leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. Bovendien kan op grond van het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend, niet worden geconcludeerd dat de betrokken persoon bij overdracht aan die lidstaat, zal worden blootgesteld aan een reëel gevaar voor zulk een behandeling, alsnog het Hof [HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., punten 84-85, 90-94 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, punten 81-82, 92-97].

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat veel personen die in Griekenland internationale bescherming genieten en naar Griekenland terugkeren, in afwachting van de afgifte of verlenging van hun ADET minder sociale rechten zullen genieten (zoals hierboven is opgemerkt) en, afhankelijk van het geval, geconfronteerd

kunnen worden met onzekere en precare situaties terwijl zij wachten op het verkrijgen van hun ADET. Dezelfde informatie toont echter niet aan dat een persoon die in Griekenland internationale bescherming geniet en ernaar terugkeert noodzakelijkerwijze geconfronteerd zal worden met een situatie die de door het Hof van Justitie vastgestelde uitzonderlijke drempel van ernst bereikt, zoals hierboven beschreven, en die gekenmerkt wordt door de onmogelijkheid om in zijn meest elementaire behoeften op het vlak van huisvesting, voeding en hygiëne te voorzien.

Het Commissariaat-generaal onderstreept bovendien dat een begunstigde van internationale bescherming in Griekenland, in afwachting van de afgifte of hernieuwing van de verblijfstitel, en zodoende zonder sociale zekerheidsnummer (AMKA), géén toegang tot kosteloze gezondheidszorgen ontzegd zal worden, op voorwaarde dat deze zich tot een openbaar ziekenhuis of medisch centrum wendt (zie: UNHCR Greece, *Living In Greece – Access To Healthcare*, en beschikbaar op <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare/>; Country Report: Greece. Update 2022, op. cit.).

Het Commissariaat-generaal is bijgevolg van oordeel dat het risico om in een toestand terecht te komen die in strijd is met artikel 3 EVRM in wezen afhangt van de middelen, autonomie en zelfredzaamheid van de betrokkene om zelf diens rechten uit te oefenen en in diens levensonderhoud te (kunnen) voorzien.

Hoewel de algemene rapporten met betrekking tot de situatie en levensomstandigheden van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland volgens het Commissariaat-generaal niet volstaan om a priori te besluiten dat er in hoofde van elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming aldaar sprake zou zijn van een reëel risico op een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens of artikel 4 Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie wegens systematische of structurele gebreken, meent de commissaris dat deze niettemin een precare situatie schetsen waardoor voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland, evenals dat in dit verband rekening gehouden moet worden met “alle gegevens van de zaak.” Bovendien is het volgens het Commissariaat-generaal mogelijk dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie [HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., punten 89 en 93 en HvJ 16 juli 2020, C-517/17, ECLI:EU:C:2020:579, Addis, punt 52).

Bijgevolg zijn uw individuele situatie – in het bijzonder ingeval van een bijzondere kwetsbaarheid – en uw persoonlijke ervaringen in Griekenland van essentieel belang bij de beoordeling van uw verzoek, waarbij het aan u toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat u zich kan beroepen op de internationale beschermingsstatus die u in Griekenland werd verleend en dat de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

Het Commissariaat-generaal is echter van oordeel dat u er in casu niet in geslaagd bent om genoegzaam aan te tonen dat er in uw hoofde sprake zou zijn van “buitengewone omstandigheden die specifiek uzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat u bij terugzending naar de lidstaat die u reeds internationale bescherming heeft toegekend, vanwege uw bijzondere kwetsbaarheid, buiten uw wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.”

Vooreerst blijkt uit uw verklaringen dat u in het verleden reeds een verblijf in hotels kon bekostigen, mede met de hulp van uw maternale ooms; een paternale tante en een Syrische man (CGVS, p. 14 en p. 15). Volgens uw verklaringen had u nooit rechtstreeks contact met deze familieleden. Alle communicatie verliep via uw familie in Gaza (CGVS, p. 19). Dat u in de onmogelijkheid bent om zelf contact op te nemen met uw maternale ooms en paternale tante kan niet overtuigen. U beschikt namelijk over een telefoon en toegang tot online communicatieplatformen.

Wat betreft uw gezondheid toonde u evenmin aan dat u kampt met ernstige medische problemen of nood heeft aan dringende medische zorgen. Het CGVS betwist niet dat u wordt opgevolgd door de psychologische dienst van het centrum. Uit uw verklaringen blijkt echter niet dat deze opvolging in Griekenland onmogelijk zou kunnen plaatsvinden. U toonde niet aan dat u in Griekenland geen toegang zal hebben tot eventuele psychologische ondersteuning. U maakt niet aannemelijk dat u over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die u zou verhinderen uw rechten, verbonden aan uw status toegekend in Griekenland, te doen gelden.

U verklaarde verder ook in Griekenland in het ziekenhuis te zijn opgenomen. U bent aldus wel degelijk in staat geweest beroep te doen op de medische voorzieningen die in Griekenland ter beschikking waren.

Hieruit blijkt dat u in staat bent geweest om stappen te ondernemen teneinde uw rechten als begunstigde van internationale bescherming op eigen kracht uit te oefenen en zelf te voorzien in uw behoeften.

Daarnaast kan op basis van de door u afgelegde reisweg worden vastgesteld dat u een zelfredzaamheid aan de dag legt die maakt dat kan worden geoordeeld dat u bij terugkeer naar Griekenland niet noodzakelijkerwijs in een situatie van verregaande materiële deprivatie terecht zult komen. Uit de informatie verkregen van de Griekse Dublinunit (zie blauwe map 'Landeninformatie') blijkt verder dat er een verblijfsdocument werd afgeleverd. Dit document is geldig van 20.12.2023 tot 19.12.2026. De geldigheid van het document is aldus niet verstreken. Er werd u eveneens een Grieks reisdocument afgeleverd op 25.01.2024, hetwelk geldig is tot 24.01.2029. In het verleden slaagde u er dus ondanks de mogelijke moeilijkheden die kunnen ontstaan bij het verkrijgen van zulke documenten wel degelijk in deze te verkrijgen. Dit getuigt dan ook van zelfredzaamheid.

Er dient echter te worden vastgesteld dat u doelbewust zelf de afgeleverde documenten zou hebben vernietigd (CGVS, p. 18). Gelet op het belang van voormelde documenten is het weinig aannemelijk dat u deze documenten zonder meer verscheurd of gebroken heeft. Echter, indien u daadwerkelijk de afgeleverde documenten heeft vernietigd, bent u zelf verantwoordelijk voor de eventuele moeilijkheden die zouden voortvloeien uit het feit dat u niet langer over een verblijfsvergunning zou beschikken in Griekenland om uw rechten er te doen gelden. Verder kan nergens uit blijken dat u niet voldoende zelfredzaam zou zijn om aan deze moeilijkheden het hoofd te bieden als persoon die er internationale bescherming geniet. Bijkomstig heeft u niet aangetoond dat u geen duplicaat kan bekomen van uw Griekse verblijfsdocumenten.

In het licht van het voorgaande, en ondanks de verhoogde waakzaamheid en voorzichtigheid die aan de dag gelegd moet worden bij de beoordeling van uw verzoek, dient te worden vastgesteld dat u niet aantoonbaar dat u in geval van terugkeer niet in staat zal zijn om de nodige stappen te ondernemen voor de afgifte/hernieuwing van uw ADET, noch dat u in afwachting van de afgifte/hernieuwing van deze ADET noodzakelijkerwijze in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zult terechtkomen.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat van een begunstigde van internationale bescherming in een andere EU-lidstaat verwacht wordt dat deze de nodige ernstige stappen onderneemt om er zijn rechten uit te oefenen en leven op duurzame wijze uit te bouwen, evenals om er oplossingen te zoeken voor eventuele problemen of moeilijkheden waarmee hij in die lidstaat zou worden geconfronteerd, net zoals dit in een andere lidstaat zoals België het geval zou zijn, zowel op het vlak van diens documenten als op het vlak van diens levensonderhoud. Bovendien moet worden benadrukt dat bepaalde procedures, voorwaarden en daaraan verbonden gevolgen zoals wachttijden, te leveren inspanningen, ... waarmee een begunstigde in Griekenland geconfronteerd kan worden op administratiefrechtelijk vlak of op het vlak van diens toegang tot bepaalde voorzieningen eigen zijn aan de processen en werking van structuren in elke lidstaat, en dat dit in het bijzonder het geval zal zijn wanneer de betrokkene een en ander zelf in de hand werkt (en bemoeilijkt) door zich te verplaatsen doorheen en tussen diverse lidstaten of wanneer deze zelfs doelbewust essentiële stukken zou achterhouden of vernietigen en zodoende a fortiori niet zou tegemoet komen aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid daar niet wordt aangetoond dat een en ander verband zou houden met een situatie "buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om."

Bovendien blijkt uit de landeninformatie dat de procedures voor de afgifte of verlenging van de ADET vanuit het buitenland kunnen worden gestart door het versturen van een standaardformulier via e-mail naar de Griekse asieliinstanties (hoewel het afhalen van de ADET zelf ter plaatse moet gebeuren). Zo wordt volgens het laatste AIDA-rapport " the application for renewal is submitted via email to the Asylum Service and then the renewal decision is notified to the applicant also via email" (vrije vertaling: "de aanvraag tot verlenging wordt via email ingediend bij de Asieldienst en vervolgens wordt het besluit tot verlenging ook via e-mail aan de aanvrager meegedeeld") (AIDA, Country Report: Greece. Update 2022, op. cit., p. 223). Uit de landeninformatie blijkt ook dat de mogelijkheid om sinds november 2021 een online aanvraag tot verlenging van de ADET in te dienen door een aantal Ngo's als een positieve ontwikkeling is verwelkomd (Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland, Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, op. cit., p. 14).

Het Commissariaat-generaal stelt vast dat u niet hebt aangetoond dat u stappen hebt ondernomen om een nieuwe verblijfsvergunning in Griekenland te verkrijgen noch dat u derhalve geconfronteerd werd met een weigering of een onredelijke vertraging vanwege de Griekse autoriteiten. U geeft aan zich niet te hebben geïnformeerd over de afgifteprocedure omdat u niet naar Griekenland wil terugkeren (CGVS, p. 19).

Bijgevolg moet worden vastgesteld dat u niet hebt aangetoond dat de bescherming van Griekenland ondoeltreffend is, noch dat de procedure voor het bekomen van een (geldige) ADET u bij terugkeer noodzakelijkerwijs zou blootstellen aan een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De kopieën van uw Palestijns ID-kaart, uw geboorteakte en uw paspoort kunnen louter uw identiteit bevestigen, dewelke hier niet ter discussie staat. De oproepingsbrieven; de beslissing van de interne veiligheid en het medisch verslag opgesteld in Gaza houden geen verband met uw verblijf en persoonlijke situatie in Griekenland en zijn bijgevolg dan ook niet relevant. U legde foto's neer van uw arm in een verband en verbanden op uw hoofd. Dat u ooit in het verleden verwondingen opliep staat vooralsnog niet ter betwisting. Op basis van deze foto's kunnen echter geen vaststellingen worden gedaan over waar en in welke omstandigheden u verwondingen opliep. U legt een foto neer waarmee u wenst aan te tonen dat u in een bos diende te slapen (CGVS, p. 15). Dergelijke foto's kunnen echter makkelijk worden geënceneerd en hebben geen objectieve bewijswaarde. Tot slot legde u een foto neer van mensen in een ruimte. Gezien u geen context gaf wat betreft deze foto kunnen hierover geen uitspraken worden gedaan.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar de Gazastrook.”

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Hij benadrukt in zijn uiteenzetting zijn persoonlijk profiel dat kwetsbaar is, zijn persoonlijke situatie voorafgaand aan de toekenning van het statuut van internationale bescherming, de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over zijn levensomstandigheden als statushouder, de onmogelijkheid om werk te vinden in Griekenland, de situatie van dakloosheid aldaar, het verlies van zijn Griekse verblijfsdocumenten, de door hem overgemaakte documenten en de algemene situatie in Griekenland voor statushouders.

Doorheen zijn verzoekschrift verwijst verzoeker naar verschillende relevante landenrapporten over de situatie in Afghanistan waaruit hij tevens citeert. Daarnaast verwijst hij naar verschillende arresten van de Raad.

Verzoeker voegt geen stukken toe ter ondersteuning van zijn verzoekschrift.

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

3.2. Inzake de samenwerkingsplicht wordt verwezen naar artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.”

Artikel 10.3 van de richtlijn 2013/32/EU, dat handelt over de vereisten voor de behandeling van verzoeken, bepaalt ook:

“3. De lidstaten zien erop toe dat de beslissingen van de beslissingsautoriteit over verzoeken om internationale bescherming zijn gebaseerd op een deugdelijk onderzoek. Daartoe zorgen de lidstaten ervoor dat:

a) (...);

b) er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis, en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken;

(...)”

Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

4. Beoordeling

4.1. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a) van richtlijn 2011/95/EU.

4.2. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoeker internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Hij verkreeg de

vluchtelingenstatus op 20 december 2023 en werd in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning die nog geldig is tot en met 19 december 2026 (AD CGVS, map 6 “landeninformatie”, stuk 2). Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat hij actueel niet meer over de vluchtelingenstatus zou beschikken. Hij brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het rechtsplegings-dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

Bijgevolg wordt in casu vermoed dat verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België, precies omdat hij reeds internationale bescherming geniet in een ander land, met name Griekenland.

Om deze reden werd verzoekers eerste beschermingsverzoek niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89).

Het kan voorts niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

4.3. Verzoeker stelt dat hij niet kan terugkeren naar Griekenland omwille van moeilijkheden in de toegang tot sociale bijstand, medische zorgen, werk en huisvesting. Hij meent bij een terugkeer naar Griekenland een reëel risico te lopen om terecht te komen in een situatie van materiële deprivatie, wat een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

4.4. Vooreerst wordt de situatie onderzocht van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en dit op basis van de meest recente en volledige landenrapporten waarover de Raad in de huidige fase van de procedure beschikt, namelijk:

- het *“Country Report: Greece. Update 2022”* van AIDA/ECRE van 8 juni 2023;
- het *“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”* van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van juni 2022;
- het rapport *“Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2023;
- UNHCR Greece, *“Living in Greece – access to healthcare”*.

In deze verschillende rapporten wordt de huidige situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland onderzocht, zowel wat betreft de inhoud van de in de artikelen 24 tot en met 35 van de richtlijn 2011/95/EU bedoelde voordelen waarop zij als begunstigden van internationale bescherming aanspraak maken als wat betreft de toegang tot deze voordelen.

Uit de door de partijen verstrekte informatie blijkt duidelijk dat de situatie van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland de laatste jaren steeds moeilijker is geworden op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het beleid van de Griekse autoriteiten erop is gericht van begunstigden van internationale bescherming te verwachten dat zij zelfstandig zijn en voor hun eigen bestaansmiddelen zorgen, terwijl zij belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels moeten overwinnen om toegang te krijgen tot bepaalde officiële documenten en zij – zeker wanneer zij terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken – worden geconfronteerd met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange periode te kunnen doen gelden. Dit betekent dat het voor statushouders moeilijk kan zijn om zelfstandig hun rechten te doen gelden en in de meest elementaire behoeften als voedsel, onderdak en stromend water te voorzien.

Het verkrijgen en vernieuwen van bepaalde documenten blijken vaak complex te zijn, waarbij dergelijke administratieve obstakels veel begunstigden ervan weerhouden de documenten te verkrijgen die nodig zijn voor de toegang tot fundamentele socio-economische basisrechten zoals de gezondheidszorg, huisvesting, sociale zekerheid, de arbeidsmarkt, onderwijs, het openen van een bankrekening en zelfs juridische bijstand onder dezelfde voorwaarden als onderdanen (rapport *“Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2023, p. 5-6). Het al dan niet beschikken over een Griekse verblijfsvergunning (ADET) is belangrijk voor de vraag of begunstigden van een internationale beschermingsstatus in Griekenland het risico lopen dakloos te worden en, in dat geval, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Het bezit van een geldige ADET is een voorwaarde voor het verkrijgen van een Grieks fiscaal registratienummer (AFM), dat het openen van een bankrekening, de huur van onroerend goed of zelfs het verkrijgen van een sociale zekerheidsnummer (AMKA) mogelijk maakt. De afgifte van een AMKA vormt dan weer een voorwaarde voor toegang tot de gezondheidszorg en de arbeidsmarkt. Volgens een recente nieuwe regeling moet de beslissing tot afgifte van de ADET *in principe* worden opgenomen in de beslissing tot toekenning van de internationale beschermingsstatus die door de asielautoriteiten of door de beroepsinstantie wordt afgegeven. Overeenkomstig een recente omzendbrief van het Griekse Ministerie van Migratie en Asiel van 31 januari 2023 moet de beslissing tot afgifte van een ADET in ieder geval aan de begunstigde worden meegedeeld op dezelfde dag als de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming.

Vervolgens moet binnen de zes maanden online een afspraak worden gemaakt met de bevoegde diensten van de Griekse politie om de nodige documenten voor de daadwerkelijke afgifte van een ADET voor te leggen. Hier geldt een gemiddelde wachttijd van twee weken. Statushouders moeten vervolgens in persoon op hun afspraak verschijnen. Het duurt vervolgens anderhalve maand vooraleer de ADET effectief kan worden afgehaald. Statushouders worden hiervan niet persoonlijk verwittigd. Wekelijks verschijnen er online lijsten met de zaaknummers waarvan de ADET-kaarten klaar liggen om te worden afgehaald.

Meerdere bronnen geven aan dat de begunstigden van een internationale beschermingsstatus zich in Griekenland in een nog meer preciaire situatie bevinden dan verzoekers om internationale bescherming en dat de huisvestingsmogelijkheden voor begunstigden zeer beperkt zijn waardoor zij het risico lopen dakloos te worden:

“Meerdere bronnen concluderen dat statushouders in een slechtere positie verkeren ten opzichte van personen die nog in de asielprocedure zitten. Zo zijn er voor statushouders minder opties als het gaat om huisvesting in vergelijking met asielzoekers.”

(“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland” van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van juni 2022, p. 32)

De situatie van statushouders in Griekenland en bij hun terugkeer is dus zeer precair en problematisch, wat onder meer is te wijten aan de administratieve obstakels op het vlak van onder meer toegang tot huisvesting, werkgelegenheid en socio-economische en medische hulp waarmee zij worden geconfronteerd en waardoor zij in rampzalige levensomstandigheden kunnen terechtkomen.

Wat in de eerste plaats de huisvestingsproblematiek betreft, blijkt uit de informatie waarover de Raad beschikt dat van begunstigden van een internationale beschermingsstatus wordt verwacht dat zij het opvangcentrum waar zij verbleven dertig dagen na het verkrijgen van hun status verlaten en dat zij daarna zelf op zoek gaan naar huisvesting (rapport *“Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2023, p. 23-25).

Het enige officiële integratieprogramma in Griekenland, dat betrekking had op de periode van juli 2019 tot juli 2022, is het programma van HELIOS (*Hellenic Integration Support for Beneficiaries of International Protection*), opgezet door de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) in samenwerking met een aantal niet-gouvernementele organisaties. Sinds 2022 wordt dit programma in afwachting van opname in het Europees Sociaal Fonds tijdelijk uit nationale fondsen gefinancierd en wordt het door de autoriteiten verlengd. De laatste verlenging die wordt vermeld in de informatie waarover de Raad beschikt, was eind mei

2023. De inschrijving voor dit integratieprogramma moet gebeuren binnen het jaar volgend op het toekennen van de internationale beschermingsstatus. Als gevolg hiervan worden statushouders die zich niet langer in Griekenland bevonden toen hen de internationale beschermingsstatus werd verleend of die de noodzakelijke formaliteiten niet binnen deze periode van één jaar hebben vervuld, uitgesloten van het programma.

Het HELIOS-programma biedt op zich geen huisvesting. In het kader van dit programma wordt financiële steun geboden aan begunstigden om hun huur te betalen, op voorwaarde dat zij reeds een huurcontract hebben afgesloten voor een periode van meer dan zes maanden en dat zij beschikken over een bankrekening. Deze financiële ondersteuning wordt geboden voor een periode van zes tot twaalf maanden, afhankelijk van de datum van indiening van de vereiste documenten. Het bedrag varieert van 230 euro voor een alleenstaande volwassene tot 800 euro voor een gezin van zes personen (met een toeslag om de waarborgsom en de installatiekosten in de nieuwe woning te dekken). Naast de voorwaarde van het hebben van een AFM (het fiscaal registratienummer) en een bankrekening, wordt de toegang tot huisvesting belemmerd door ernstige obstakels die verband houden met discriminatie en een gebrek aan betaalbare huisvesting. Bovendien moeten begunstigden, naast de huur, de facturen voor openbare diensten en andere uitgaven, zoals voedsel, zelf betalen. Bijgevolg is de hulp die begunstigden in het kader van het HELIOS-programma ontvangen vaak onvoldoende om hun levensonderhoud te garanderen.

Het risico om in een situatie van dakloosheid terecht te komen is voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland dus zeer groot, aangezien de toegang tot documenten en middelen die nodig zijn om huisvesting te vinden niet mogelijk is binnen de periode van 30 dagen waarin zij hun opvangplaats moeten verlaten na het verkrijgen van internationale bescherming. Dit risico is nog toegenomen door de beëindiging van het ESTIA-programma, nu de begunstigden van dit programma dakloos zijn geworden. Zelfs begunstigden die het HELIOS-programma hebben doorlopen, dreigen opnieuw dakloos te worden nadat hun huurtoeslag is geëindigd.

Zij kunnen niet langer een woning huren en de meesten van hen bevinden zich op straat. Begunstigden die als niet-geregistreerde bewoners in de kampen verblijven, hebben geen toegang tot voedsel of andere diensten.

Begunstigden van een internationale beschermingsstatus kunnen in theorie toegang krijgen tot tijdelijke opvangcentra voor daklozen die onderdak bieden voor drie tot zes maanden. Deze opvangcentra zijn echter niet uitsluitend bestemd voor begunstigden van een internationale beschermingsstatus en de toegang kan voor hen in de praktijk beperkt zijn door tal van factoren, bijvoorbeeld omdat sommige centra alleen mensen accepteren die Grieks of Engels spreken, gezinnen er niet worden aanvaard, mensen met psychische stoornissen er niet worden toegelaten of omdat deze centra hun volledige capaciteit al bijna hebben bereikt. Sommige opvangcentra bieden alleen slaapzalen aan en eisen daarom dat de bewoners overdag naar buiten gaan, terwijl de duur van het verblijf in de slaapzalen niet langer kan zijn dan vijftien dagen tot een maand.

Wat de toegang tot werk betreft, voorziet de Griekse wet in een volledige en automatische toegang voor begunstigden van een internationale beschermingsstatus onder dezelfde voorwaarden als de nationale onderdanen, zonder de verplichting om een werkvergunning te verkrijgen.

In de praktijk moet echter rekening worden gehouden met hoge werkloosheidscijfers en extra obstakels als gevolg van de concurrentie met Griekssprekende werknemers, waarbij onderdanen van derde landen oververtegenwoordigd zijn in de werkloosheidsstatistieken. Veel begunstigden van een internationale beschermingsstatus zijn werkzaam in de informele economie, waardoor zij geen toegang hebben tot de sociale zekerheid, kwetsbaarder zijn en in bepaalde gevallen aan boetes worden blootgesteld.

Ook als steunprogramma's worden voorzien in het kader van de nationale strategie voor de integratie van begunstigden van internationale bescherming, blijkt uit de informatie waarover de Raad beschikt dat de door deze programma's voorziene acties in de praktijk niet worden uitgevoerd (*"Country Report: Greece. Update 2022"* van AIDA/ECRE van 8 juni 2023, p. 247). Uit deze informatie blijkt ook dat er voor begunstigden een aanzienlijk gebrek is aan informatie over de toegang tot de arbeidsmarkt.

Ten slotte blijkt uit de door de partijen verstrekte informatie dat begunstigden van internationale bescherming hindernissen ondervinden bij de afgifte van het fiscaal registratienummer (AFM) en dat dit hun toegang tot de arbeidsmarkt en hun registratie bij het werkloosheidsbureau in de weg staat (*"Country Report: Greece. Update 2022"* van AIDA/ECRE van 8 juni 2023, p. 247). De afgifte van een AFM kent aanzienlijke vertragingen. De procedure voor de bevoegde fiscale bureaus om de persoonsgegevens van vluchtelingen via de asiendienst na te gaan duurt ongeveer twee maanden. Bovendien is wie zich wil inschrijven bij een belastingkantoor met het oog op het verkrijgen van het AFM verplicht om zijn verblijfsadres te certifiëren door middel van een attest van een opvangcentrum, een elektriciteitsrekening of een kopie van een huurcontract op zijn naam. Begunstigden die geen verblijfsvergunning hebben en/of dakloos zijn, kunnen dus geen AFM verkrijgen.

Wat de toegang tot de sociale zekerheid betreft, blijkt uit de informatie waarover de Raad beschikt dat niet alle begunstigden van een internationale beschermingsstatus toegang hebben tot sociale rechten en sociale uitkeringen (*“Country Report: Greece. Update 2022”* van AIDA/ECRE van 8 juni 2023, p. 249). In de praktijk zijn de moeilijkheden bij de toegang tot deze rechten te wijten aan bureaucratische barrières, waarbij geen rekening wordt gehouden met het onvermogen van begunstigden om bepaalde documenten, zoals documenten met betrekking tot de gezinssituatie, geboorteakten of diploma's, voor te leggen of zelfs aan de weigering van ambtenaren om hen de voorziene uitkeringen te verstrekken, wat in strijd is met het beginsel van gelijke behandeling waarin het Griekse recht en het Unierecht voorzien.

Uit de informatie waarover de Raad beschikt, blijkt ook dat er geen specifieke uitkering bestaat voor de begunstigden van een internationale beschermingsstatus om hun toegang tot het socialezekerheidsstelsel te garanderen (rapport *“Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2023, p. 19-22).

De financiële tegemoetkoming die verzoekers om internationale bescherming ontvangen, die wordt beschouwd als onderdeel van de materiële hulp die hen in die hoedanigheid is toegekend, wordt automatisch niet meer uitbetaald van zodra de bank op de hoogte wordt gesteld van de beslissing om de verzoeker een internationale beschermingsstatus te verlenen, zelfs wanneer deze beslissing nog niet aan deze verzoeker werd meegedeeld.

Het gegarandeerde minimuminkomen (een toelage van 200 euro per huishouden met een aanvulling voor elke extra volwassene of kind) is formeel toegankelijk voor begunstigden van een internationale beschermingsstatus. Dit inkomen is volgens de Griekse wet echter bedoeld voor huishoudens met een geregistreerd adres dat moet worden bewezen door een huurcontract dat zes maanden vóór de aanvraag tot toekenning van dit inkomen is ondertekend, en voor daklozen die onder de armoedegrens leven. In de praktijk sluit een dergelijke bepaling veel begunstigden uit, zoals individuen of gezinnen die door gebrek aan financiële middelen gedwongen worden om in te trekken bij personen of huishoudens die boven de armoedegrens leven, daklozen die geen dakloosheidsattest kunnen voorleggen of mensen die in kraakpanden of in informele vluchtelingenkampen wonen of die informeel naar kennissen verhuizen om te voorkomen dat ze op straat leven. Op dezelfde manier geven de bevoegde Griekse autoriteiten (die geen tolkdiensten hebben en daarom niet kunnen communiceren met mensen die geen Grieks of Engels spreken) alleen dakloosheidsbewijzen uit aan mensen die formeel aantonen dat ze voldoen aan andere voorwaarden voor toegang tot sociale rechten – waaronder het bezit van verblijfsdocumenten –, zodat in de praktijk veel daklozen geen toegang hebben tot het gegarandeerde minimuminkomen. Ook mensen die subsidies ontvangen in het kader van het HELIOS woonbijstandsprogramma worden uitgesloten van dit minimuminkomen. Ten slotte wordt ook onderstreept dat de informatie over het bestaan van en de criteria voor het verkrijgen van dit minimuminkomen zelden wordt verstrekt aan begunstigden van internationale bescherming.

Wat de toegang tot de gezondheidszorg betreft, wordt eraan herinnerd dat begunstigden van een internationale beschermingsstatus die niet in het bezit zijn van een ADET geen sociale zekerheids-nummer (AMKA) kunnen verkrijgen. Wie geen AMKA heeft, moet de kosten van medicijnen en analyses dragen en deze kosten kunnen exorbitant worden bij pathologieën die regelmatige gespecialiseerde medische controles vereisen. Bovendien worden bepaalde dringende medische onderzoeken niet vergoed, ook al beschikt de betrokkene over een AMKA. Ook kunnen mensen die over een AMKA beschikken maar niet verzekerd zijn geen medicijnen of onderzoeken meer krijgen van artsen uit de private sector. In dat geval kunnen voorschriften alleen worden verstrekt door artsen uit de publieke sector, waaronder de artsen in de opvangvoorzieningen.

De Raad herinnert eraan dat het bezit van een geldige ADET een voorwaarde is voor het verkrijgen van een fiscaal registratienummer (AFM), dat het openen van een bankrekening, de huur van onroerend goed of het verkrijgen van de AMKA mogelijk maakt. Sinds een besluit dat in december 2020 in werking is getreden, wordt voor asielzoekers automatisch een AFM aangemaakt bij hun beschermingsverzoek. Deze AFM gaat mee over naar de ADET. Statushouders zonder AFM moeten dit in persoon aanvragen bij een lokaal belastingkantoor in de woonplaats van de statushouder. Statushouders die geen woonplaats kunnen aantonen, verkrijgen geen AFM. Een AFM kan ook online worden aangevraagd: hiervoor moeten geldige identiteitsdocumenten alsook geldige reisdocumenten worden voorgelegd. Bij gebrek hieraan kan geen AFM worden verkregen. Het onlineplatform is enkel in het Grieks opgesteld. De afgifte van een AMKA is vereist voor de toegang tot de gezondheidszorg en de arbeidsmarkt. Om dit AMKA te verkrijgen, moet de begunstigde de Griekse autoriteiten vragen om zijn voorlopig verzekeringsnummer (toegekend aan verzoekers om internationale bescherming om tijdens de behandeling van hun verzoek toegang te krijgen tot de gezondheidszorg) om te zetten in een AMKA. Deze omzetting gebeurt binnen een maand na de afgifte van de ADET. Obstakels en langdurige wachttijden voor het verkrijgen van een ADET beïnvloeden de afgifte van het AMKA, waardoor begunstigden de voor de toegang tot het gezondheids-zorgsysteem vereiste documenten worden ontzegd.

De taalbarrière blijft het belangrijkste obstakel voor de toegang tot de gezondheidszorg voor begunstigden van een internationale beschermingsstatus. Afspraken in de publieke gezondheidszorg worden gemaakt via telefoonverkeer dat uitsluitend in het Grieks en tegen betaling verloopt. Wie geen Grieks spreekt, heeft dus geen directe toegang tot de openbare gezondheidszorginstellingen. Bovendien blijven ziekenhuizen in de regio Attica kampen met aanzienlijke tekorten aan tolkendiensten om met buitenlandse patiënten te communiceren.

De informatie waarover de Raad beschikt, wijst ook op talrijke tekortkomingen in de therapeutische ondersteuning van mensen met psychische problemen (rapport *“Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2023, p. 27). Slachtoffers van foltering of geweld hebben door lacunes in zowel de identificatie- en certificerings-procedure als in de zorgdiensten geen toegang tot adequate medische en psychologische zorg en revalidatie. Het enige programma dat aan slachtoffers van foltering een alomvattend pakket van multi-disciplinaire zorg biedt en dat beheerd werd door Artsen Zonder Grenzen, werd in december 2021 beëindigd.

Ten slotte blijkt uit de meest recente informatie waarover de Raad beschikt dat de Europese Commissie in januari 2023 een inbreukprocedure tegen Griekenland is opgestart wegens de onjuiste omzetting van onder meer artikel 29 van de richtlijn 2011/95/EU (rapport *“Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2023, p. 3, 19 en 20).

Uit deze informatie blijkt dat de voorwaarden met betrekking tot de verblijfsduur waarvan de toekenning van talrijke sociale tegemoetkomingen afhankelijk is, geen rekening houden met de bijzondere situatie van begunstigden van een internationale beschermingsstatus. Dit heeft een verschil in behandeling tot gevolg tussen begunstigden van internationale bescherming en Griekse onderdanen, waarbij begunstigden de facto worden uitgesloten van verschillende vormen van sociale bijstand. Dit is het geval voor de verblijfsuitkering (waarvoor een legaal en duurzaam verblijf van vijf jaar in Griekenland vereist is), de geboortetoeelage (toegankelijk voor alle moeders die twaalf jaar lang ononderbroken legaal op Grieks grondgebied verblijven), de maandelijkse kinderbijslag (toegankelijk voor wie vijf jaar permanent en ononderbroken in Griekenland verblijft), invaliditeitsuitkeringen (die met name een onderzoek door een accreditatiecentrum vereisen waaruit blijkt dat wie om betaling van deze uitkeringen verzoekt voor ten minste 67% arbeidsongeschikt is), evenals uitkeringen voor niet-verzekerde gepensioneerden (toegankelijk voor wie vijftien jaar lang permanent en ononderbroken in Griekenland verblijft).

Volgens sommige bronnen vormt indirecte discriminatie van begunstigden van een internationale beschermingsstatus met betrekking tot de toegang tot sociale uitkeringen een structurele tekortkoming (rapport *“Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2023, p. 20). Dit werd dan ook recent benadrukt in het document INFR(2022)2044, waarmee de Europese Commissie de inbreukprocedure tegen Griekenland inleidde wegens de onjuiste omzetting van artikel 29 van richtlijn 2011/95/EU. Deze de facto uitsluiting van begunstigden van de toegang tot bepaalde sociale uitkeringen is het gevolg van een politieke keuze van de Griekse autoriteiten die gezien de strekking van de informatie over deze kwestie niet lijkt te zullen veranderen. Uit deze informatie blijkt echter niet of de Griekse autoriteiten de brief van de Europese Commissie hebben beantwoord, noch wat de strekking van hun antwoord zou zijn.

Gelet op het voorgaande kan de Raad niet anders dan besluiten dat de huidige situatie van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland op dit ogenblik bijzonder problematisch is.

Aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de lengte van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, de politieke visie van de Griekse autoriteiten die zich richten op de zelfredzaamheid van de begunstigden van internationale bescherming, de tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkendiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende sociale zekerheidsuitkeringen (gevisieerd in de door de Europese Commissie in januari 2023 gestarte inbreukprocedure) vormen barrières die ervoor zorgen dat vele begunstigden binnen de Griekse samenleving in (zeer) preciaire omstandigheden leven.

De Raad herinnert er echter aan dat de tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, *“een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid (moeten) bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*, pt. 89). Deze drempel *“wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verre gaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling”* (ibid., pt. 91).

Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie, kan in de huidige stand van zaken evenwel niet worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van begunstigen van een internationale beschermingsstatus in Griekenland zodanig zijn dat deze begunstigen, als zij naar daar zouden terugkeren, a priori allemaal automatisch zullen worden geconfronteerd met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft gekregen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

Het bovenstaande neemt niet weg dat er een zeer precare situatie is waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigen van internationale bescherming in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op basis van zijn individuele omstandigheden te beoordelen.

Daarbij komt het aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat hij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

4.5. Wat zijn individuele situatie betreft, wordt eraan herinnerd dat verzoeker de vluchtelingenstatus verkreeg op 20 december 2023 en dat hij in het bezit werd gesteld van een verblijfsvergunning die nog geldig is tot en met 19 december 2026. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat hij actueel niet meer over de vluchtelingenstatus zou beschikken; daarnaast blijken zijn verblijfsdocumenten aldus nog geldig.

Verzoeker verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud zijn Griekse verblijfsdocumenten te hebben vernietigd (NPO, p. 18). Gelet op het belang van voormelde verblijfsdocumenten, zoals dit blijkt uit de door hemzelf bijgebrachte informatie, is het weinig aannemelijk dat verzoeker deze documenten zonder meer zou hebben vernietigd. Verzoeker beperkt zich overigens tot loutere en niet-gestaafde beweringen; zo legt hij geen attest van verlies voor. De algemene informatie waarnaar verzoeker verder verwijst betreft enkel het verlengen of hernieuwen van Griekse verblijfsdocumenten, terwijl zijn situatie louter het aanvragen van een duplicaat betreft aangezien zijn verblijfsdocument nog geldig is tot en met 19 december 2026. Indien hij deze verblijfsdocumenten werkelijk zou hebben weggegooid, toont verzoeker niet aan dat hij er geen duplicaat van kan verkrijgen, noch blijkt dit uit de landeninformatie die er voorligt. Het weze herhaald dat er niet enig concreet gegeven voorligt waaruit blijkt dat de Griekse verblijfsvergunning van verzoeker thans zou zijn verstreken zodat zijn betoog over moeilijkheden om verblijfsdocumenten te verlengen of te hernieuwen bij terugkeer, niet dienstig is.

4.6. Het voorgaande neemt niet weg dat er in hoofde van verzoeker een aantal individuele elementen aanwezig zijn die wijzen op een kwetsbaar profiel en die van belang kunnen zijn voor de vaststelling of hij al dan niet blijkt geeft van een bijzondere kwetsbaarheid.

In dit verband wordt er aan herinnerd dat volgens paragraaf 90 van het voormelde arrest *Ibrahim e.a.* sprake is van een reëel risico op een behandeling strijdig met artikel 4 van het Handvest, indien de verzoeker, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften en die *“negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”*. In paragraaf 93 wijst het Hof nog verder op de *“bijzondere kwetsbaarheid”*.

De gezondheidstoestand van verzoeker kan bijgevolg bepalend zijn in het onderzoek of hij, ongeacht zijn wil en zijn persoonlijke keuzes, na terugkeer naar Griekenland, in staat zal zijn om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften alsook een beroep zal kunnen doen op noodzakelijke medische of psychologische behandeling om te vermijden dat hij een reëel risico loopt om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen voor zijn mentale gezondheid zou hebben of die hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Het arrest Addis stipuleert in deze verder:

“52 (...)

Voorts kan niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe

kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (zie in die zin arrest van 19 maart 2019, Jawo, C-163/17, EU:C:2019:218, punt 95).

53 Hieruit volgt dat een dergelijk risico moet worden beoordeeld nadat de verzoeker in de gelegenheid is gesteld om alle, met name persoonlijke, elementen te presenteren die kunnen bevestigen dat dat risico bestaat.”

Ondanks zijn rechtspraak heeft het Hof van Justitie niet verder gedefinieerd welke elementen in casu een “bijzondere kwetsbaarheid” aantonen. Het is in ieder geval passend om rekening te houden met alle elementen die verzoeker met betrekking tot zijn persoonlijke situatie heeft aangebracht. Op dit punt vormt de algemene situatie in de lidstaat die een internationale beschermingsstatus heeft verleend, een belangrijk onderdeel van de persoonlijke situatie van een verzoeker om internationale bescherming die deze bescherming in die lidstaat reeds geniet.

Hoe problematischer de situatie van begunstigden van internationale bescherming in de genoemde lidstaat na een analyse op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens blijkt te zijn, des te minder zal van een verzoeker kunnen worden geëist dat hij specifieke elementen aanbrengt die in zijn hoofd een “bijzondere kwetsbaarheid” aantonen in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie.

De verwerende partij betwist niet dat verzoeker, die op 18 maart 2024 aankwam in België, sinds 3 april 2024 wordt opgevolgd door de centrumpsycholoog (AD CGVS, map 5 “documenten”, stuk 10 ‘attest opvolging psychologische dienst’). Verzoeker verklaart psychische problemen te hebben voor zijn komst naar België en ademhalingsproblemen te ondervinden sinds zijn aankomst in België (NPO, p. 3-4).

Verzoeker verklaart ook als gevolg van mishandeling door Hamas in Gaza verwondingen te hebben opgelopen aan zijn armen, benen, rug en hoofd. Hij geeft aan een metaalstaaf te hebben in zijn linkerbeen en niet goed te kunnen stappen; hij wankelt een beetje. Daarnaast legt verzoeker uit dat hij sinds 8 januari 2023 kampt met migraine (NPO, p. 4). Verzoeker vertelt dat hij tijdens zijn verblijf in Athene, toen hij al als vluchteling was erkend, werd benaderd door de maffia die van hem eisten dat hij drugs zou verkopen. Toen verzoeker weigerde, werd hij in elkaar geslagen. Hij liep een armbreuk op alsook een hoofdwonde die genaaid moest worden (NPO, p. 15). Zoals in de bestreden beslissing wordt aangegeven, was verzoeker tijdens het tweede gedeelte van zijn persoonlijk onderhoud emotioneel en weende hij. Verzoeker geeft aan veel te piekeren over zijn familie in Gaza.

In het grensverlag van de federale politie van 18 maart 2024 kan worden gelezen dat verzoeker bij aankomst in Zaventem een verband rond zijn onderarm heeft en mankt, verklaart pijn te hebben, nerveus is en zich wat afwezig gedraagt (AD CGVS, map 7).

In casu stelt de verwerende partij in de bestreden beslissing dat verzoeker niet aantoont dat hij kampt met “ernstige medische problemen of nood heeft aan dringende medische zorgen” en dus over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt. Uit deze beoordeling van een mogelijke kwetsbaarheid, kan evenwel niet blijken dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het geheel van deze elementen die betrekking hebben op verzoekers mentale en fysieke gezondheidstoestand, noch dat het geheel van deze elementen op zorgvuldige en afdoende wijze werd beoordeeld in het licht van de objectieve landeninformatie over de zeer precare situatie van statushouders in Griekenland. Zoals reeds gesteld, de problematische situatie voor statushouders in Griekenland heeft tot gevolg dat des te minder van verzoeker kan worden geëist dat hij specifieke elementen aanbrengt die in zijn hoofd een “bijzondere kwetsbaarheid” aantonen in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie. De mogelijkheid om zich staande te houden en zijn rechten zelfstandig uit te oefenen, ondanks een mogelijke bijzondere kwetsbaarheid, moet bovendien in het licht van de erg precare situatie voor statushouders in Griekenland en verzoekers specifieke profiel bijgevolg ten eerste worden gerelativeerd en noopt tot de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid bij de beoordeling van de voorzienbare levensomstandigheden van verzoeker als statushouder bij terugkeer naar Griekenland. Dat verzoeker in het ziekenhuis werd opgenomen nadat hij werd mishandeld door de maffia, neemt niet weg dat volgens de actuele landeninformatie er sprake is van talrijke tekortkomingen in de therapeutische ondersteuning van statushouders met psychische problemen, hetgeen werd aangeklaagd door de bijzondere commissie inzake geestelijke gezondheid van het Griekse ministerie van volksgezondheid, waardoor het recht op waardigheid van gezondheid van statushouders niet kan worden gegarandeerd. In het licht hiervan, dient het motief in de bestreden beslissing dat verzoeker niet aantoont dat psychologische opvolging in Griekenland onmogelijk zou kunnen plaatsvinden en dat hij geen toegang zou hebben tot eventuele psychologische ondersteuning, dan ook ten eerste worden gerelativeerd.

Verzoeker verklaart bovendien niet in het bezit te zijn van een AMKA, een sociaal zekerheidsnummer dat nodig is om toegang te krijgen tot (geestelijke) gezondheidszorg (NPO, p. 21).

Dat statushouders zonder AMKA geen toegang tot kosteloze gezondheidszorgen zal worden ontzegd zolang zij zich wenden tot een openbaar ziekenhuis of medisch centrum, kan, in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing wordt gesteld, niet worden gelezen in de beschikbare landeninformatie.

Zowel uit het AIDA-rapport, het RSA-verslag als het UNHCR-rapport blijkt dat om toegang te krijgen tot kosteloze gezondheidszorg, een AMKA moet worden voorgelegd. Statushouders die geen AMKA hebben, moeten zelf de kosten dragen. Daarenboven hebben personen die over een AMKA beschikken maar niet over een ziektekostenverzekering, enkel toegang tot openbare ziekenhuizen of medische centra (rapport *“Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2023, p. 26; *“Country Report: Greece. Update 2022”* van AIDA/ECRE van 8 juni 2023, p. 250-251; *“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”* van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van juni 2022, p. 37-39). Uit de bestreden beslissing blijkt een verwarring tussen de toegang tot kosteloze gezondheidszorgen, enerzijds, en de beperking tot openbare gezondheidszorgen, anderzijds. Enkel AMKA-houders hebben toegang tot kosteloze gezondheidszorgen die evenwel is beperkt tot zorgen verleend door openbare gezondheidsdiensten. Statushouders zonder AMKA hebben géén toegang tot kosteloze gezondheidszorgen, ongeacht of deze worden verleend door openbare gezondheidsdiensten of niet. Er is verzoeker overigens niet gevraagd of hij, nadat hij werd mishandeld door de maffia, in het ziekenhuis kosteloos werd verzorgd (NPO, p. 15).

Op basis van voorgaande elementen moet dan ook nader worden onderzocht of verzoeker zich in een kwetsbare situatie bevindt of zal bevinden bij een terugkeer naar Griekenland.

4.7. Verder stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen omtrent zijn moeilijkheden inzake huisvesting en tewerkstelling, steun vinden in de objectieve landeninformatie met betrekking tot de erg preciaire situatie van statushouders in Griekenland.

Verzoeker verklaarde geen werk te kunnen vinden omdat hij noch het Grieks noch het Engels machtig is. Zijn verklaringen liggen in lijn met de beschikbare landeninformatie waaruit blijkt dat naast de moeilijke arbeidsmarkt en hoge werkloosheidscijfers, het gebrek aan kennis van de Griekse of Engelse taal voor veel statushouders in hun nadeel werkt op de competitieve arbeidsmarkt. Taal- of cultuurbarrières maken het voor statushouders mogelijk nog lastiger om werk te vinden dan voor Griekse werkzoekenden (*“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”* van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van juni 2022, p. 40-41).

Verzoeker verklaarde tijdens zijn verblijf in Samos als asielzoeker in een gesloten opvangcentrum geen toegang te hebben tot taallessen (NPO, p. 20), wat overeenstemt met de landeninformatie. De verwerende partij verwijt verzoeker geen stappen te hebben ondernomen om Grieks te leren. Evenwel kent de Griekse wetgeving, ondanks artikel 34 van richtlijn 2011/95/EU, geen verwijzing naar het recht op Griekse taallessen of het recht op het verkrijgen van andere kennis of vaardigheden op het gebied van integratie. Zoals eerder vermeld, het enige officiële integratieprogramma in Griekenland is het programma van HELIOS waarvan de laatste verlenging die wordt vermeld in de informatie waarover de Raad beschikt, eind mei 2023 was (rapport *“Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2023, p. 22). Bijgevolg blijkt niet dat verzoeker hierop een beroep heeft kunnen doen. Ook als steunprogramma's worden voorzien in het kader van de nationale strategie voor de integratie van begunstigen van internationale bescherming, bv. inzake tewerkstelling, blijkt uit de informatie waarover de Raad beschikt dat de door deze programma's voorziene acties in de praktijk niet worden uitgevoerd (*“Country Report: Greece. Update 2022”* van AIDA/ECRE van 8 juni 2023, p. 247). Andere integratieprogramma's betreffen versnipperde en vaak kortlopende en kleinschalige initiatieven door ngo's en gemeenten. Tevens worden een aantal taalcurssussen aangeboden door universiteiten, maatschappelijke organisaties en beroepsopleidingscentra, maar dit zijn tijdelijke programma's met beperkte middelen en een beperkte capaciteit. Uit het geheel van wat voorafgaat blijkt dat toegang tot taal- en integratiecurssussen in de praktijk zeer moeilijk blijkt. In een gezamenlijke brief gericht aan het Europees parlement hebben 29 ngo's in oktober 2021 dan ook de noodklok geluid over het gemis aan adequate investeringen in integratieprogramma's voor statushouders en de negatieve gevolgen daarvan voor de statushouders, de Griekse economie en de samenleving (rapport *“Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2023, p. 8, p. 41-43). Waar de verwerende partij stelt dat verzoeker geen contact opnam met organisaties of dergelijke om zijn situatie te verbeteren en verklaart dat hij hierover niet werd geïnformeerd blijkt uit de landeninformatie wel degelijk dat voor statushouders er een aanzienlijk gebrek is aan informatie over de toegang tot de arbeidsmarkt (*“Country Report: Greece. Update 2022”* van AIDA/ECRE van 8 juni 2023, p. 247). Het verwijt dat verzoeker geen doorgedreven inspanningen heeft gedaan om zijn integratie in de Griekse samenleving te doen slagen, moet in het licht hiervan dan ook worden gerelativeerd.

Wat betreft zijn woonsituatie, verklaart verzoeker enkele weken op straat te hebben geslapen (NPO, p. 14). De verwerende partij stelt evenwel dat dit gegeven niet genoeg is om te besluiten dat verzoeker omwille van de onverschilligheid van de Griekse overheden is terechtgekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals zich

wassen, huisvesting en eten. Met dit algemeen betoog gaat de verwerende partij echter voorbij aan verzoekers verklaringen dat hij toch een aantal weken op straat heeft geleefd.

De verwerende partij verwijst nog naar verzoekers verklaringen dat hij middels de hulp van familie en een Syrische man een verblijf in hotels kon bekostigen. Verzoeker verklaart dat hij een maand in Athene verbleef, waarvan vijf dagen op hotel en de rest op straat (NPO, p. 14-15). Er is verzoeker niet gevraagd waarom hij niet op hotel kon blijven logeren noch waarom hij alsnog op straat moest slapen, hoewel hij ook verklaarde dat hij in zijn behoeften voorzorg met hulp van zijn paternale tante en zijn reis naar België werd bekostigd met hulp van zijn familie (NPO, p. 17). Verzoeker is hiermee niet geconfronteerd; het komt evenwel nuttig voor om te weten waarom hij niet zou kunnen blijven rekenen op de hulp van zijn familie voor huisvesting. Verzoeker zou na de mishandeling door de maffia naar een hotel zijn gebracht door een Syrische man waar hij nog één nacht bleef slapen. Er is verzoeker evenmin gevraagd wie het hotel toen heeft bekostigd.

Dat verzoekers geloofwaardigheid is aangetast doordat hij in het begin van zijn persoonlijk onderhoud meermaals loog over zijn verblijf en status in Griekenland waardoor vraagtekens kunnen worden geplaatst bij zijn verklaringen omtrent zijn werkloosheid en gebrek aan netwerk in Griekenland, neemt niet weg dat hij inzake zijn huisvesting aldaar onvoldoende diepgaand is bevraagd, zoals hierboven uiteengezet.

De Raad benadrukt in deze het belang van een persoonlijk onderhoud over de ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming om een verzoeker in staat te stellen alle persoonlijke elementen aan te reiken die het bestaan van een risico op behandeling in strijd met artikel 4 van het Handvest kunnen bevestigen in geval van terugkeer naar de lidstaat waar hij al internationale bescherming geniet (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Milkias Addis / Bundesrepublik Deutschland, punten 52-54).

In casu kan de Raad zich evenwel geen volledig beeld vormen van verzoekers levensomstandigheden als statushouder in Griekenland, hetgeen nodig is in het kader van een toekomstgerichte beoordeling van de te verwachten levensomstandigheden van verzoeker als persoon die internationale bescherming geniet bij terugkeer naar Griekenland. De Raad herinnert eraan dat in dit verband rekening moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en dat het noodzakelijk is op basis van de individuele omstandigheden van verzoeker zijn beschermingsverzoek te beoordelen.

4.8. Gelet op wat wordt vastgesteld in voorgaande punten en de nood aan voorzichtigheid en zorgvuldigheid bij de beoordeling van de voorzienbare levensomstandigheden van verzoeker als statushouder bij terugkeer naar Griekenland, acht de Raad een verder en gedegen onderzoek van de situatie van verzoeker als begunstigde van internationale bescherming bij terugkeer naar Griekenland aangewezen.

Er kan immers in deze stand van zaken niet worden uitgesloten dat verzoeker, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, kan terechtkomen in een toestand van achterstelling die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid in het licht van artikel 4 van het Handvest.

De situatie van verzoeker in geval van terugkeer naar Griekenland dient bijgevolg nader en naar behoren te worden geanalyseerd.

Gelet op wat voorafgaat, met inachtneming van de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van verdere onderzoeksbevoegdheid, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 8 mei 2024 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend vierentwintig door:

M. MAES,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES